14 -03- 2017

OSNOVNI SUD BANJALUKA
Broj: 71 0 Mal 185999 14 Mal
Dana, 10.03.2017.godine.

Osnovni sud u Banjaluci, sudija [redacted] rješavajući u pravnoj stvari tužilaca [redacted], zastupani po advokatu Daliboru Mrši, protiv tužene Addiko Bank" a.d Banjaluka, Aleja Svetog Save broj 13/2, zastupana po punomoćniku [redacted] zaposlen kod tužene, radi sticanja bez osnova, vrijednosti spora 500,00KM, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave dana 14.02.2017. godine, donio je dana 10.03.2017.godine sljedeću:

P R E S U D U

Usvaja se tužbeni zahtjev tužioca koji glasi:

"Obavezuje se tužena Addiko bank a.d. Banja Luka kao pravni sljednik Hypo Alpe Adria bank a.d. Banja Luka da tužiocima [redacted], na ime neosnovanog obogaćenja isplati sljedeće iznose:

1. iznos od 3.353,47 KM na ime glavnog duga - razlike između uplata tužiteljice i anuiteta kredita neusklađenih s tržišnom vrijednošću Libora utvrđenom u periodu od 01.02.2009. do 31.10.2011. godine, te za mjesece 07.2012. godine, 03.2013. godine, period od 01.02.2014. do 31.05.2014. godine i period od 01.07.2014. do 30.09.2014. godine, te iznos od 2.825,75 KM kao iznos obračunate i dospjele zatezne kamate za više obračunat i naplaćen kredit po osnovu neusklađene vrijednosti Libora s tržišnom vrijednošću za navedene periode počev od dospijeća pa do 31.12.2016. godine kao dana izrade nalaza i mišljenja vještaka, kao i zakonsku zateznu kamatu na iznos glavnog duga od 3.353,47 KM od 01.01.2017. godine pa do isplate,

2. iznos od 23.222,53 KM na ime ukupno obračunatog i naplaćenog kredita po osnovu kursne razlike, u periodu od 01.10.2006. do 31.12.2016. godine, te iznos od 14,407,27 KM kao iznos obračunate i dospjele zatezne kamate za više obračunat i naplaćen kredit po osnovu kursne razlike od 01.10.2006. do 31.12.2016. godine, kao i zakonsku zateznu kamatu na iznos glavnog duga od 23.222,53 KM za period od 01.01.2017. godine pa do isplate".

Obavezuje se tužena da tužiocima nadoknadi troškove postupka u iznosu koji sud odredi, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja."

O b r a z l o ž e nj e

Tužilac je dana 19.02.2014. godine podnio tužbu protiv tužene, radi utvrđenja.
U tužbi tužilac ističe sljedeće da je sa tuženom dana 18.08.2006. godine zaključio Ugovor o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu u CHF broj 163-9-72592/06; da je vrijednost kredita iznosila 100.000,00 CHF, što je na dan odobrenja kredita po srednjem kursu Centralne banke BiH iznosilo 12.432,50 KM, sa promjenljivom kamatnom stopom (na način da se ista vezuje za godišnji Libor + 5,25% godišnja marža /Libor fiksiran za 31.12. za cijeli dvanaesto mjesečni period zaokružen na sljedeću veću četvrtinu/); da je promjenljivost kamatne stope vezana za Libor, pa se kamatna stopa može mijenjati samo proporcionalno izmjeni te referentne kamatne stope, pa s tim u vezi, tužena ne može za sebe ugovarati pravo da promjenu kamatne stope vrši na osnovu svoje interne odluke, jer Libor nije interna stvar tužene; da kod ovakvog ugovora i načina promjene kamatne stope, nije osigurana pravna sigurnost u kreditnim odnosima, odnosno da se ostavlja mogućnost zloupotrebe prava od one ugovorne strane koja je to pravo ugovorila svojom odlukom; da je tužena postupila i suprotno odredbi člana 26 Zakona o obligacionim odnosima kojom je propisano da je ugovor zaključen kada su se ugovorne strane saglasile o bitnim elementima ugovora; da je ugovor o kreditu strogo formalan pravni akt, te je kod promjene cijene trebalo zaključiti aneks ugovora, kao i sačiniti novi otplatni plan po navedenom kreditu; da je postupanje tužene bilo u suprotnosti sa odredbama ZOO u dijelu koji reguliše osnovna načela obligacionog prava, jer je narušeno načelo ravnopravnosti ugovornih strana, načelo ekvivalentnosti u međusobnim pravima i obavezama, kao i druga načela; da je odredbom člana 98n stav 3 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o bankama RS propisano da, ako banka odobri kredit koji je indeksiran u stranoj valuti, da korisnik ima pravo da otplatu kredita vrši po istom kursu koji je primijenjen pri isplati kredita, a banka je dužna da korisniku omogući ostvarenje tog prava. Stoga tužilac predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da su ništavne odredbe člana 12. Ugovora o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu u CHF broj 13633-9-72592/06 od 18.08.2006. godine, te obavezati tuženu da tužiocu omogući otplatu preostalog dijela kredita, konverzijom kredita u KM po istom kursu koji je primjenjivan pri isplati kredita bez mogućnosti tužene da svojevoljno i jednostrano mijenja ugovorenu kamatnu stopu, slijedom čega se tužena obavezuje da tužiocu isplati iznos od 500,00 KM na ime neosnovanog bogaćenja sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate. Tokom postupka tužilac ističe saglasno kao u tužbi, a tužbeni zahtjev je konačno postavio na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 14.02.2017. godine, onako kako je isti označen u dispozitivu ove presude.

U odgovoru na tužbu tužena ističe sljedeće da osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cjelosti; da su stranke dana 18.08.2006.godine zaključile Ugovor o namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu u CHF kojim je ugovorena promjenljiva kamatna stopa vezana za godišnji Libor fiksiran 31.12. za cijeli dvanaesto mjesečni period, zaokružen na sljedeću veću četvrtinu, koja je u trenutku zaključenja ugovora iznosila 6,75 % godišnje na iznos kredita; da je članom 12 ugovoreno da tužilac izričito prihvata sve naknadne izmjene visine kamatne stope; da nisu tačne tvrdnje da je tužena za sebe ugovorila pravo da mijenja visinu kamatne stope svojom internom odlukom o promjeni Libora, jer iz odredbi ugovora, a i iz same prirode Libora, jasno proizlazi da vrijednost

Libora ne zavisi od volje tužene, jer Libor ima promjenjivu vrijednost, tako da ni jednom odredbom ugovora nije predviđena mogućnost da tužena samostalno mijenja vrijednost Libora; da se tužilac u skladu sa članom 12 ugovora obavezao da izričito prihvata promjenu kamatne stope odlukama tužene, a izmjena kamatne stope se odnosi na promjenu godišnje marže, koja pored Libora predstavlja drugi element kamatne stope; da je tužena u skladu sa odredbama ugovora odobrila i stavila na raspolaganje tužiocu kreditna sredstva, a ovaj je svojim potpisom prihvatio sva prava i obaveze kako glase u ugovoru, tako da su odredbe ugovora u svemu usklađene sa odredbama ZOO-a, pa se tako tužilac Ugovorom obavezao da će otplatu kredita vršiti prema kursu CHF koji je na snazi u trenutku vraćanja anuiteta, stoga je dužan držati se ugovornih obaveza u svemu, kako one glase; da ne postoji osnov za ništavost odredbe člana 12 ugovora, zbog primjene člana 98n Zakona kojim je propisano da, ako banka odobri kredit koji je indeksiran u stranoj valuti, da korisnik ima pravo da otplatu kredita vrši po istom tipu kursa koji je primjenjen pri isplati kredita, a banka je dužna da mu omogući ostvarenje tog prava, jer je navedenim članovima ugovora propisano da tužena stavlja na raspolaganje tužiocu kredit u CHF u protivrijednosti KM po srednjem kursu Centralne banke BiH na dan puštanja kredita u korišćenje, te da se i otplata kredita obračunava u CHF, a naplaćuje u KM po srednjem kursu Centralne banke BiH na dan uplate kredita; slijedom navedenog tužena nije dužna vratiti tužiocu sredstva po osnovu neosnovanog bogaćenja, jer su sve uplate koje je primila od tužioca u potpunosti zasnovane na zakonu i odredbama ugovora. Tokom postupka tužena ističe saglasno kao u odgovoru na tužbu.

Na ročištu za glavnu raspravu izvedeni su sljedeći dokazi čitanjem i to:

Ugovora namjenskom stambenom kreditu uz valutnu klauzulu CHF broj: 1633- 9-72592/06 od 18.08.2006. godine u kome je utvrđeno da su zaključili kreditni poslao tužilac i tužena, obezbjeđenje novčanog kredita kao i način otplate te da je tužiocu odobren kredit od 100.000,00 KM CHF radi izgradnje stambenog objekta na period od 16 godine sa promjenjivom kamatnom stopom (vezana za godišnji Libor+5,25% godišnji) u trenutku zaključenja ugovora iznosila 6,25%.

Dopis Centralne banke od 30.01.2015. godine iz koga je utvrđeno da u odgovoru udruženju korisnika kredita „švicarac" Centralna banka ističe da je u periodu od 2006. godine do 2008. godine nije vršila konverziju CHF valute u KM po zahtjevu Hypo banka dd Mostar odnosno Hypo banka ad Banjaluka i da komercijalne banke nisu obavezne dostavljati Centralnoj banci o porijeklu njihovih deviznih pozicija.

Saslušanjem parnične stranke Zoran Šiljak koji je izjavio da je u dogovoru sa suprugom digao stambeni kredit radi rješavanje stambenog pitanja izgradnjom kuće. Smatrao je da tužena nudi najpovoljnije kredite a da mu je referent u banci kojeg lično poznaje i da sada imaju jedna odličan proizvod i to CHF u valutnoj klauzuli kojoj on lično preporučuje zbog niže kamate. Takođe ističe da je službenik naveo da je CHF najstabilnija valuta te da nije obavijestio banku o promjeni naziva ulice a nije dobijao obavještenje o promjeni kamatne stope.

Vještak ekonomske struke Radmile Bjeljac koja je u nalazu objasnila pojam Libora, pojam kursne razlike, vrijednost Libora na dan zaključenja ugovora odnosno dan plasmana kredita, kao povećanje kamatne stope od strane tužene i kada, kao i promjena kamatne marže od strane tužene te ostale zadatke koje je u nalogu sud postavio.

Interni nalog plasmana kredita sa valutnom klauzulom i oba dokaza su dostavljena uz odgovor na tužbu iz koga je utvrđeno na dan 25.08.2008. godine da je izvršen plasman kredita 1633972592 u iznosu od 100.000,00 CHF.

Na osnovu izvedenih dokaza, cijeneći iste savjesno i brižljivo, svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, u smislu odredbe člana 8 Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu ZPP), sud je donio odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

Među strankama je nesporno sljedeće da se nalaze u ugovornom odnosu na osnovu zaključenog Ugovora o namjenski stambenom kreditu uz valutnu klauzulu u CHF, na osnovu kojeg je tužena odobrila tužiocu kredit u iznosu od 100.000,00 CHF, da je tužena ispunila svoju ugovornu obavezu tako što je tužiocu stavila na raspolaganje odobreni iznos kredita; da je tužilac uredno ispunjavao svoje ugovorne obaveze i otplaćivao tuženoj mjesečne rate po otplatnom planu tužene (koji je sastavni dio predmetnog ugovora), što i dalje čini.

Odredbom člana 125 ZPP-a propisano je da ne treba dokazivati činjenice koje je stranka priznala pred sudom u toku parnice (stav 1), da ne treba dokazivati činjenice čije postojanje zakon pretpostavlja, ali da se može dokazivati da ove činjenice ne postoje, ako zakonom nije šta drugo određeno (stav 3) i da ne treba dokazivati činjenice koje su opšte poznate (stav 4).

Među strankama je sporno da li je ništava odredba člana 12 predmetnog ugovora, te da li je tužena u obavezi da isplati tužiocu utužene iznose na ime neosnovanog bogaćenja (sticanja bez osnova).
Rješavajući o osnovanosti tužbenog zahtjeva, sud je utvrdio da se kao materijalno pravo imaju primijeniti odredbe Zakona o obligacionim odnosima (u daljem tekstu ZOO), te je, slijedom toga, utvrdio da je tužbeni zahtjev tužioca osnovan, pa ga je usvojio.

Uvidom u Ugovor o namjenskom stambenom kreditu od 18.08.2006. godine članom 12 sud je utvrdio da su stranke ugovorile promjenljivost kamatne stope i to: da tužilac svojim potpisom izjavljuje da je saglasan i da prihvata primjenu Odluke o kamatnim stopama, kao i sve njene kasnije izmjene i dopune, da će tužena o visini kamatne stope i o promijenjenom iznosu rate izvijestiti tužioca pismenim putem bez odgode (stav 1), da se kredit plaća u KM uz valutnu klauzulu vezanu za CHF (stav 2), da tužilac potpisom ugovora daje izričit pristanak na promjenu kamatne stope pod uslovima definisanim u članu 3 ovog ugovora (stav 3).

Odredbom člana 3 Ugovora ugovoreno je, između ostalog, da kamatnu stopu čini redovna kamatna stopa – ugovara se promjenljiva kamatna stopa (vezana za godišnji Libor + 5,25% kamatna marža, Libor fiksiran 31.12. za cijeli dvanaesto mjesečni period

zaokružen na sljedeću veću četvrtinu) koja u trenutku zaključenja ugovora iznosi 6,75 % godišnje na iznos kredita.

Uvidom u citirane odredbe predmetnog ugovora, sud je utvrdio da je tužena ugovarala da se druga ugovorna strana unaprijed saglašava sa primjenom Odluke o kamatnim stopama i svim kasnijim izmjenama i dopunama iste koje će biti vršene odlukama tužene.
Odredbom člana 10 ZOO-a propisano je da su strane u obligacionim odnosima slobodne da u granicama prinudnih propisa, javnog poretka i dobrih običaja da svoje odnose urede po svojoj volji.

Iz odredaba materijalnog prava, jasno je da zakonodavac propisuje osnovna načela na kojima treba da se zasnivaju obligacioni tj. ugovorni odnosi tj. dvostrano-obavezujući odnosi ugovornih strana, pa tako propisuje sljedeće : da su strane u obligacionom odnosu ravnopravne, da su slobodne da svoj odnos uređuju po svojim voljama, ali da isti mora biti uređen u granicama javnog poretka i dobrih običaja, da su dužne da se pridržavaju savjesnosti i poštenja, da među njima treba da postoji jednaka vrijednost uzajamnih davanja, da je svaka strana u izvršavanju svoje obaveze dužna da postupa sa pažnjom koja se u pravnom prometu zahtijeva u odgovarajućoj vrsti obligacionih odnosa, pa tako sa pažnjom dobrog privrednika, dobrog stručnjaka, odnosno dobrog domaćina, da je svaka strana dužna da se izdrži od postupaka koji bi drugoj strani otežali izvršenje njene obaveze ili nanijeli štetu.

Nadalje, odredbom člana 99 propisano je da se odredbe ugovora primjenjuju onako kako glase (stav 1), da se pri tumačenju spornih odredaba ne treba držati doslovnog značenja upotrebljeno izraza, već da treba istraživati zajedničku namjeru ugovarača i odredbu tako razumjeti kako to odgovora načelima obligacionog prava utvrđenog ovim zakonom (stav 2); odredbom člana 100 propisano je da u slučaju kada je ugovor sklopljen prema unaprijed odštampanom sadržaju ili kad je ugovor bio na drugi način pripremljen i predložen od jedne ugovorne strane, da će se tada nejasne odredbe tumačiti u korist druge strane; odredbom člana 101 propisano je da nejasne odredbe u ugovoru bez naknade treba tumačiti u smislu koji je manje težak za dužnika, a u teretnom ugovoru u smislu kojim se ostvaruje pravičan odnos uzajamnih davanja.

Iz citiranih odredaba materijalnog prava, jasno je da zakonodavac propisuje da prilikom tumačenja odredaba ugovora treba poći od osnovnih načela obligacionog prava, te da će se kod ugovora koji su bili unaprijed pripremljeni od jedne strane, nejasne odredbe tumačiti u korist druge strane.

Odredbom člana 142 propisano je da Opšti uslovi koje odredi jedan ugovarač bilo da su sadržani u formularnom ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, dopunjuju Posebne uslove utvrđene među ugovaračima u istom ugovoru i pravno obavezuju, kao i ove (stav 1), da se Opšti uslovi moraju objaviti na uobičajen način (stav 2), da Opšti uslovi obavezuju ugovornu stranu, ako su joj bili poznati ili morali biti poznati u času sklapanja ugovora (stav 3), da u slučaju neslaganja između Opštih i Posebnih uslova važe Posebni uslovi (stav 4); odredbom člana 143 propisano je da su ništave odredbe Opštih uslova koje su protivne samoj svrsi sklopljenog ugovora ili dobrim poslovnim običajima, čak i

ako su Opšti uslovi koji ih sadrže odobreni od nadležnog organa (stav 1), da sud može odbiti primjenu pojedinih odredbi Opštih uslova koje lišavaju drugu stranu prava da stavi prigovore ili onih na temelju kojih ona gubi prava iz ugovora ili gubi rokove ili koje su inače nepravične ili pretjerano stroge prema njoj (stav 2).

Iz citiranih odredaba materijalnog prava, jasno je da zakon propisuje da Opšti uslovi koje donese jedna od ugovornih strana moraju biti objavljeni na uobičajen način, da isti obavezuju drugu ugovornu stranu samo ako su joj bili poznati u vrijeme zaključenja ugovora, te da se u slučaju neslaganja opštih i posebnih uslova, primjenjuju posebni (koje su stranke ugovorile), da su ništave odredbe opštih uslova koje su protivne svrsi ugovora ili dobrim poslovnim običajima, te da sud može odbiti primjenu pojedinih odredbi opštih uslova, ako utvrdi da iste lišavaju drugu stranu nekih njenih prava.

Sud smatra da se odluke tužene kojima je određivala visinu kamatne stope mogu smatrati Opštim uslovima tužene, te da je u skladu sa istima, tužilac o sadržaju istih, morao biti upoznat u vrijeme sklapanja ugovora, jer su tada nastala međusobna prava i obaveze ugovornih strana. Takođe, sud smatra da se kamatna stopa (promjenljiva kamatna stopa - u skladu sa kretanjem Libora + 5,25% kamatne marže) može smatrati posebnim uslovom koje su stranke ugovorile, pa da tako ima primat u odnosu na odluke tužene kojima je ista definisala visinu kamatne stope na drugačiji način, nego što su istu ugovorile stranke.

Shodno tome, sud je utvrdio da je odredba člana 12, pravno ništava, jer tužilac, u vrijeme zaključenja ugovora, nije imao saznanja o Odluci tužene o visini kamatne stope, niti je tužena kasnije u skladu sa promjenama ove sa tužiocem zaključivala posebne anekse ugovora, da bi na ovaj način tužilac imao mogućnost da sazna sadržinu odluka tužene, odnosno Opštih uslova tužene, kod nesporne činjenice da je tužena odlukama mijenjala visinu ugovorene kamatne stope na drugačiji način nego što je to bilo ugovoreno članom 3 predmetnog ugovora.

Dakle, iz izvedenih dokaza, a što je i opšte poznato, evidentno je da je predmetni ugovor sačinila i predložila tužena (jer je isti sačinjen po njenom obrascu, sa njenim memorandumom), te je također jasno da je istim regulisala sve bitne elemente ugovora koje se odnose na iznos kredita, namjenu, rok i način vraćanja itd., kao i da se u istom pozivala na svoje odluke.

Po mišljenju suda, navedena odredba ugovora može se smatrati nejasnom (u smislu kako ovaj pojam definišu odredbe članova 99, 100 i 101 zakona), iz razloga što je istom tužena ugovorila da tužilac potpisivanjem ugovora prihvata primjenu Odluke o kamatnim stopama, kao i sve njene kasnije izmjene i dopune koje će donijeti tužena, u skladu sa odredbom člana 3 istog ugovora.

Stoga sud smatra da tužena nije mogla na ovakav način regulisati uzajamna prava i obaveze, posebno cijeneći odredbe članova 26 i 28 ZOO-a, kojima je propisano da ugovor nastaje onog momenta kada su se stranke saglasile o bitnim elementima ugovora.

U vrijeme nastanka ugovora svi bitni elementi istog moraju biti jasno i precizno određeni, pa tako pravnu važnost ne mogu imati odredbe kojima se jedna od stranaka obavezuje da unaprijed, a priori, „bjanko", prihvata odluku koja je sastavni dio ugovora (a čiju sadržinu ona ne poznaje), te sve kasnije izmjene i dopune ugovora, koje će ponuditi druga ugovorna strana.

Ovo prevashodno iz razloga, što se radi o bitnom elementu ugovora, kamatnoj stopi, pa je u tom smislu, u pravnoj praksi, zauzet stav da stranke promjenu bitnih elemenata ugovora uvijek regulišu aneksom ugovora, za zaključivanje kojeg je ponovo potrebna saglasnost volja ugovornih strana. Iz tog razloga sud smatra da tužena unošenjem ovakve odredbe u ugovor nije postupala u skladu sa naprijed navedenim opštim načelima tj pravnim standardima, kojima se regulišu obligaciono-pravni odnosi.

Tužena nije mogla jednostrano i samostalno mijenjati bitne elemente predmetnog ugovora, već je to mogla samo saglasno s drugom ugovornom stranom, pa je stoga tužena donošenjem odluka kojima je utvrđivala visinu kamatne stope zapravo jednostrano mijenjala sadržinu ugovornog odnosa, bez učešća druge ugovorne strane, čime je kršila osnovna načela obligacionog prava.

Dakle, da bi kasnije izmjene nekih odredaba ugovora bile pravno valjane, to je neophodno da i da prilikom promjene istih, bude prisutna saglasnost volja ugovornih strana (što se opet očituje potpisivanjem ugovora), a ne da samo jedna od ugovornih strana mijenja bitne elemente ugovora i o tome samo obavještava drugu ugovornu stranu, bez mogućnosti, da se druga ugovorna strana tome usprotivi.

Predmetna odredba člana 12 je ništava tj. nezakonita, jer istom tužena nije mogla ugovoriti (a sasvim je jasno da je tužena to učinila sačinjavanjem predmetnog ugovora ovakve sadržine i nuđenjem istog tužiocu na potpis tzv Ugovor po pristupu, u kojem tužilac kao druga ugovorna strana nije imao pravnu mogućnost da ravnopravno sa tuženom učestvuje u određivanju sadržaja istog), da tužilac momentom potpisivanja ugovora prihvata primjenu Odluke o visini kamatne stope (koja mu tada nije bila predočena), kao i sve kasnije izmjene i dopune odluka o kamatnoj stopi koje će tužena donijeti, jer je dakle, tužena donošenjem predmetnih odluka jednostrano mijenjala bitne elemente ugovora, što je dovelo do pravne situacije da nema saglasnosti ugovornih strana o bitnim elementima ugovora, čime u ovom dijelu nema ni ugovornog odnosa.

U skladu sa citiranim odredbama materijalnog prava, jasno je da zakon u tom slučaju štiti upravo drugu ugovornu stranu, na način što propisuje da se nejasne odredbe tumače u njenu korist.

Osim toga, sud napominje da tužena takođe nije mogla predmetnim ugovorom drugoj ugovornoj strani imputirati da se ova odriče prava isticanja prigovora promjenjenih okolnosti u toku trajanja predmetnih ugovora, jer je i ovakva odredba ugovora izričito suprotna zakonskoj odredbi člana 143, kao i odredbi koja propisuje uslove, način i posljedice ponašanja ugovornih strana, kada tokom trajanja ugovornog odnosa dođe, na jednoj od ugovornih strana, do značajne promjene okolnosti, koje u tolikoj mjeri utiču na

materijalne prilike ugovorne strane, da ista, da su ovakve okolnosti postojale u momentu zaključenja ugovora, na njenoj strani, ugovor ne bi ni zaključila, ili bi ga zaključila sa bitno drugačijim sadržajem.

Jedno od opštih načela prava uopšte, je i to da se stranka ne može unaprijed odreći nekog svog prava o kojem u tom momentu nema nikakvih saznanja, pa tako svako eventualno unaprijed odricanje od prava i saglašavanje sa kasnijim izmjenama i dopunama odluka tužene (odlukama koje će tužena kasnije donijeti, a koje će uticati na sadržaj ugovornog odnosa stranaka), samim potpisivanjem ugovora ne proizvodi nikakvo pravno dejstvo, bez dostavljanja istih drugoj ugovornoj strani i bez ostavljanja istoj pravne mogućnosti da se o istoj izjasni.

Svaki ugovorni odnos mora počivati na opštim načelima kojima se regulišu ugovorni odnosi, a to su principi (pravni standardi-opšte norme) : slobode ugovaranja (ali u granicama prinudnih propisa i dobrih običaja), ravnopravnosti stranaka, savjesnosti i poštenja, zabrane vršenja prava protivno cilju zbog koga je ono ustanovljeno, zabrane ustanovljavanja prava i obaveze kojima se za bilo koga stvara ili iskorišćava monopolski položaj na tržištu, jednakosti vrijednosti uzajamnih davanja, uzdržavanja od postupaka kojim se može drugom prouzrokovati šteta, načela profesionalizma (da je strana dužna da u izvršavanju obaveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupa s povećanom pažnjom prema pravilima struke i običajima i da je dužna uzdržati se od postupka kojim bi se otežalo izvršenje obaveze drugog učesnika, te da je dužna da postupa u skladu sa dobrim poslovnim običajima), pa je tako svaka odredba ugovora kojom se krše, naprijed navedena načela obligacionog prava, nezakonita-ništava, pravno nevaljana, u smislu odredbe člana 103 ZOO-a.

Kako je sud utvrdio da je predmetna odredba ugovora ništava (što znači da je ista ništava od dana zaključenja ugovora), to je jasno da, slijedom ovog utvrđenja, tužilac stiče pravo da od tužene traži da mu isplati novčanu korist koju je ova ostvarila primjenom ovakve odredbe ugovora.

Odredbom člana 210 stav 1 ZOO-a propisano je da kad neki dio imovine jednog lica pređe na bilo koji način u imovinu nekog drugog lica, a taj prelaz nema svoj osnov u nekom pravnom poslu ili zakonu, sticalac je dužan da ga vrati, a kad to nije moguće, da naknadi vrijednost postignutih koristi.

Iz citirane odredbe zakona vidljivo je da zakon propisuje da su osnovne pretpostavke koje moraju biti ispunjene, da bi se radilo o pravnom institutu neosnovanog bogaćenja tj. sticanja bez osnova sljedeće: da je došlo do povećanje imovine jednog lica, da je istovremeno došlo do smanjenje imovine drugog lica, da je ovog prelaska imovine došlo na jedan od pravno dozvoljenih načina sticanja imovine (a ne npr. kroz građanski delikt), jer bi se u tom slučaju radilo o naknadi štete i, u konačnom, da nije postojao valjan pravni osnov za nastalo sticanje tj. da za konkretno sticanje tuđe imovine ne postoji nikakvo valjano pravno objašnjenje i opravdanje.

To nadalje znači da se kod sticanja bez osnova radi o takvom pribavljanju tuđe imovine, koje se vrši bez pravnog osnova, ali ne na neki protivpravan, nego na neopravdan način, pa stoga pravni poredak ovaj institut propisuje radi davanja oštećenom nužne zaštite od neopravdanog sticanja njegove imovine od strane drugog-sticaoca, pa tako na osnovu samog zakona i faktičke činjenice sticanja bez osnova nastaje između oštećenog i sticaoca obligacioni odnos usmjeren na pravo oštećenog tj dužnost sticaoca da oštećenom vrati neopravdano stečeno, jer se neopravdano stečeno ne priznaje i ne odobrava i kao takvo se ne može i održati.

S obzirom da je nezakonitim ponašanjem tužene, ugovaranjem ništave odredbe, tužena za sebe pribavila novčanu korist od dana primjene ugovora do danas, to je ista sada dužna da tužiocu tu korist vrati, jer ju je stekla bez pravnog osnova, odnosno temeljem pravnog osnova koji je prestao (donošenjem ove presude, kojom je sud utvrdio da je predmetna odredba ništava, samim tim i neopravdana).

Shodno navedenom utvrđenju, sud je utvrdio da je osnovan i tužbeni zahtjev tužioca, u dijelu u kojem traži da sud obaveže tuženu da mu isplati određene novčane iznose po osnovu razlike između iznosa koji je tužilac uplatio (u skladu sa anuitetima planom tužene) i iznosa koji je tužilac trebao uplatiti (da je tužena pravilno utvrđivala kamatnu stopu), te zakonsku zateznu kamatu na ovaj iznos.

Također, sud je utvrdio da tužena nije imala zakonskog uporišta, da u navedenom periodu vrši izmjenu kamatne stope na način kako je to činila, budući da istu nije mogla mijenjati svojim internim odlukama bez saznanja druge ugovorne strane o istima i bez njegove saglasnosti.

Uvidom u nalaz i mišljenje vješaka finansijske struke od 23.01.2017.godine, kojem je sud poklonio vjeru, jer je utvrdio da je isti sačinjen objektivno i u skladu sa pravilima struke, sud je utvrdio, da je vještak, u bitnom, objasnila pojam Libora, pojam kursne razlike, vrijednost Libora na dan zaključenja ugovora odnosno dan plasmana kredita, kao povećanje kamatne stope od strane tužene i kada, kao i promjena kamatne marže od strane tužene te ostale zadatke koje je u nalogu sud postavio.
Na postavljena pitanja punomoćnika tužioca vještak je navela da je tužena dostavila obavještenje korišćenja kredita, obavještenje o promjeni kamatne stope nije dostavljena dokumentacija a nije dostavljena ni povratnica.

Na pitanja punomoćnika tuženog vještak je istakla da nije bio zadatak vještačenja da utvrdi eventualno manje isplaćene iznose nego da utvrdi da je tužilac platio više nego na navedeni način, te da je obračun izvršena dan plasmana a ne na dan plasmana svakog pojedinačnog anuiteta.

Također vještak je pojasnio da Libor (Londonska međubankarska stopa) predstavlja dnevnu referentnu kamatnu stopu po kojoj banke jedna drugoj nude novčana sredstva za posuđivanje na londonskom međubankarskom tržištu, te kolika je tržišna vrijednost Libora na dan zaključenja predmetnog ugovora, odnosno na potpisivanja ugovora da tužena visinu kamatne stope nije utvrđivala visinom stope kamatne marže na utvrđenu

tržišnu vrijednost Libora, već je, u periodu kada se tržišna vrijednost Libora smanjivala, tužena stopu kamatne marže povećavala, pa time i ukupnu kamatnu stopu, tako da promjene kamatne stope nisu utvrđene s danom promjene Libora već sa zakašnjenjem po nekoliko mjeseci, odnosno da tužena nije pratila stvarno kretanje Libora, prilikom utvrđivanja visine kamatne stope, u periodu u periodu od 01.10.2006. do 31.12.2016. godine, te iznos od 14,407,27 KM kao iznos obračunate i dospjele zatezne kamate za više obračunat i naplaćen kredit po osnovu kursne razlike od 01.10.2006. do 31.12.2016. godine, kao i zakonsku zateznu kamatu na iznos glavnog duga od 23.222,53 KM za period od 01.01.2017. godine pa do isplate, da je tužilac više uplatio obaveza od ugovorenih po predmetnom ugovoru, na ime neusklađivanja sa tržišnom vrijednošću Libora.

Odnosno, iz nalaza i mišljenja vještaka, sud je utvrdio da je vještak utvrdio da tužena nije pravilno obračunavala visinu kamatne stope, jer istu nije obračunavala dodavanjem fiksne kamatne marže na utvrđenu tržišnu vrijednost Libora (u skladu da ugovorom), već je istu određivala svojim odlukama.

Kako je odredbom člana 3 bilo ugovoreno da će tužilac otplaćivati kredit po promjenjivoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva zato što ista varira-mijenja se u skladu sa tržišnim kretanjem Libora (koji je fiksiran 31.12 i zaokružen na sljedeću veću četvrtinu), a sud je utvrdio da tužena nije na ovaj način utvrđivala kamatnu stopu (usklađivanjem iste na način što bi utvrđenu tržišnu vrijednost godišnjeg Libora uvećavala za fiksnu kamatnu maržu), već je svojim odlukama određivala visinu kamatne stope (što nije imala pravo, budući da tako nije bilo ugovoreno, jer je bila ugovorena fiksna kamatna marža, što znači da je procenat kamatne marže bio stalna i nepromjenjiva kategorija kamatne stope i da se visina kamatne stope trebala samo usklađivati sa tržišnim kretanjem Libora /koji je bio promjenljiva kategorija kamatne stope/) povećavanjem kamatne marže u periodu kada je tržišna vrijednost Libora padala, što je dovelo do toga da je ukupna kamatna stopa bila veća od ugovorene, u jednom dijelu utuženog perioda, te na način što vrijeme promjene kamatne stope nije utvrđivala sa danom promjene Libora, već sa zakašnjenjem od po nekoliko mjeseci, to je sud utvrdio da je tužena na ovakav način, neosnovano (bez pravnog osnova u ugovoru) pribavila za sebe novčanu korist u utuženim iznosima.

Nadalje, da bi sud riješio o osnovanosti postavljenog tužbenog zahtjeva, u dijelu kojim tužilac traži da sud obaveže tuženu da mu isplati određene novčane iznose koji su nastali po osnovu kursnih razlika između kursa CHF preračunatog u KM na dan isplate kredita i kursa CHF preračunatog u KM na dan uplata pojedinačnih rata od strane tužioca u utuženom periodu, to je neophodno da sud najprije riješi, u smislu prethodnog pitanja, da li je tužilac, u skladu sa predmetnim ugovorom imao obavezu da rate uplaćuje po kursu CHF preračunatog u KM koji je postojao u momentu isplate kredita ili po kursu CHF preračunatog u KM koji je postojao u momentima uplata rata kredita tokom utuženog perioda ?

Tužilac smatra da je otplatu kredita trebao vršiti po srednjem kursu CHF preračunatog u KM na dan isplate kredita, kao dana kada je nastala njegova obaveza, dok tužena smatra

da je tužilac otplatu rata kredita trebao vršiti po srednjem kursu CHF preračunatog u KM na dan svake konkretne uplate (kako je bilo ugovoreno).

Uvidom u predmetni ugovor vidljivo je da su stranke odredbom člana 3 ugovorile trajanje dužinu kredita počev od dana prenosa kredita u otplatu, te kolika je utvrđena rata da se ista obračunava u CHF, a naplaćuje u KM, obračunatom po srednjem kursu tužene na dan uplate rate.

Stranke su ugovorile visinu rate u CHF preračunate u KM, te da će se ista naplaćivati po srednjem kursu tužene za CHF preračunatog u KM na dan uplate svake pojedinačne rate.
U ovoj parnici među strankama je bilo nesporno, a tako proizlazi i iz izvedenih dokaza, da je tužena odobrila tužiocu iznos kredita u CHF uz valutnu klauzulu po srednjem kursu tužene za CHF preračunatog u KM na dan odobrenja kredita, da je tužena tužiocu na raspolaganje stavila iznos u KM, a da su stranke ugovorom dogovorile da će se rata kredita obračunavati u utvrđenom iznosu, a da će se naplaćivati u KM, obračunatom po srednjem kursu tužene na dan uplate rate.

Odredbom člana 394 (načelo monetarnog nominalizma) ZOO-a propisano je da kad obaveza ima za predmet svotu novca, da je dužnik dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koji obaveza glasi, izuzev kada zakon naređuje šta drugo; odredbom člana 395 (valuta obaveze) propisano je da ako novčana obaveza glasi na plaćanje u nekoj stranoj valuti ili zlatu da se njezino ispunjenje može zahtijevati u domaćem novcu, prema kursu koji važi u trenutku ispunjenja obaveze.
Iz citiranih odredaba materijalnog prava vidljivo je da je u našem pravu zakonom propisano tzv. načelo monetarnog nominalizma, što znači da je dužnik, u vrijeme dospjelosti svoje novčane obaveze, dužan isplatiti povjeriocu onaj isti broj novčanih jedinica na koji se obavezao, bez obzira da li su tržišni kursevi novca u međuvremenu između dana obavezivanja (in obligatione) i dana dospjele isplate (in solutione) porasli ili pali, te je također vidljivo da je propisano da povjerilac, ukoliko je novčana obaveza glasila na plaćanje u stranoj valuti, njeno ispunjenje može zahtijevati u domaćem novcu, prema kursu koji važi u trenutku ispunjenja obaveze.

Odredbom člana 1065 propisano je da se ugovorom o kreditu banka obavezuje da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obavezuje da banci plaća ugovorenu kamatu i dobijeni iznos novca vrati u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom.

Naime, odredbom člana 394 i odredbom člana 1065, propisano je, u suštini, da je dužnik dužan povjeriocu isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koji obaveza glasi, dok je odredbom člana 395 propisano da je povjerilac ovlašćen od dužnika tražiti isplatu prema kursu koji važi u trenutku ispunjenja obaveze.

Međutim, kod tkz. dugoročnih kredita evidentno je da dužnik, u dužem vremenskom periodu, izvršava svoju ugovornu obavezu tako što jedanput mjesečno uplatom rate, vraća povjeriocu određeni novčani iznos (iznos u kojem su sadržani jedan dio glavnice i

jedan dio ugovorene kamate, te da mu također plaća i zakonske zatezne kamate za period u kojem kasni sa uplatom rate).

Pa je tako jasno da, u situaciji kada je ispunjenje dužnikove novčane obaveze vezano za kurs neke strane valute u odnosu na domaću valutu, na dan ispunjenja rate, dužnik, ukoliko se kurs te strane valute mijenja, svaki mjesec isplaćuje različiti iznos svoje obaveze (iznos u kojem su sadržani jedan dio glavnice i jedan dio ugovorene kamate, te iznos dobijen na osnovu tkz. kursne razlike /visine kursa strane valute u odnosu na visinu domaće valute na taj dan/), što u konačnom dovodi do toga da dužnik, nesporno, vraća povjeriocu veći iznos novca od iznosa koji je od njega primio (ne uračunavajući u isti iznos na ime ugovorenih kamata, kao ni iznos na ime eventualnih zakonskih kamata) upravo za iznos na ime kursnih razlika (između visine strane valute i visine domaće valute) svakog mjeseca.

U tom smislu, sud je utvrdio da je tužena ugovaranjem, u odredbi člana 3 predmetnog ugovora, da će se rata kredita naplaćivati u KM, po srednjem kursu CHF preračunatom u KM, na dan uplate svake rate, prekršila citiranu odredbu člana 394 i člana 1065, budući da je obaveza tužioca u određenom novčanom iznosu nastala momentom zaključivanja predmetnog ugovora i da je on zato dužan vratiti tuženoj onu količinu novca na koju se obavezao (uvećanu za ugovorene kamate), bez obzira na tržišnu vrijednost novca koja se možda promijenila od trenutka nastanka obaveze do trenutka njenog ispunjenja, što znači da je tužilac bio dužan tuženoj otplaćivati rate po srednjem kursu CHF preračunatog u KM na dan isplate kredita (kao dan nastanka njegove obaveze), a ne po srednjem kursu CHF preračunatog u KM na dan uplate svake konkretne rate (kako je tužena ugovorila odredbom člana 3).

Ovo stoga, što je očigledno da je tužena ovakvim ugovaranjem za sebe pribavili viši iznos od onog koji joj je tužilac bio dužan isplatiti, a koji se odnosi na iznos pribavljen po osnovu kursnih razlika.

Tužena, kao finansijska organizacija, ima pravnu mogućnost propisanu odredbom člana 1065 ZOO-a, da od tužioca, kao i svakog drugog korisnika kredita, za novac koji mu je stavila na raspolaganje naplati ugovorenu kamatu, a i zakonsku zateznu kamatu ukoliko ovaj bude kasnio sa otplatama rata kredita. Stoga se ukazuje kao nezakonito, pribavljanje novčane koristi i po drugom osnovu tj. onako kako je to tužena u konkretnom slučaju ugovorila, jer je na ovaj način tužena sebi pribavila dvostruki benefit, po jednom osnovu-putem ugovorenih kamata i po drugom osnovu-putem kursnih razlika koje su neminovno nastale usljed promjene tržišne vrijednost strane valute u odnosu na domaću, tokom isplatnog perioda trajanja kredita.

Zakon ne pruža zaštitu ovakvom ponašanju jedne od ugovornih strana, budući da je očigledno da se njime krše svi osnovni postulati ugovornih odnosa (slobode ugovaranja, ali u granicama prinudnih propisa i dobrih običaja, ravnopravnosti stranaka, savjesnosti i poštenja, zabrane vršenja prava protivno cilju zbog koga je ono ustanovljeno, zabrane ustanovljavanja prava i obaveze kojima se za bilo koga stvara ili iskorišćava monopolski položaj na tržištu, jednakosti vrijednosti uzajamnih davanja, uzdržavanja od postupaka

kojim se može drugom prouzrokovati šteta, načela profesionalizma (da je strana dužna da u izvršavanju obaveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupa s povećanom pažnjom prema pravilima struke i običajima i da je dužna uzdržati se od postupka kojim bi se otežalo izvršenje obaveze drugog učesnika, te da je dužna da postupa u skladu sa dobrim poslovnim običajima) .

Suma sumarum, sud je utvrdio da je ovakvo ugovaranje od strane tužene, bilo nezakonito, jer je suprotno propisanim opštim normama ugovornih odnosa, te suprotno odredbama članova 394 i 1065, što znači da je označenim ponašanjem tužena neosnovano, pribavila za sebe određeni novčani iznos.

Uvidom u nalaz i mišljenje vještaka, u dijelu koji se odnosi na utvrđivanje razlike između anuiteta u CHF i KM, utvrđenih u skladu sa ugovorom po srednjem kursu CHF na dan plasmana kredita i uplata koje su vršene po obračunu banke (po srednjem kursu CHF na dan uplata rata), sud je utvrdio da je vještak naveo, u bitnom, sljedeće: da se javljaju kursne razlike, odnosno da su kursne razlike nastale tokom utuženog perioda između uplata u KM izračunatih i CHF prema anuitetnom planu tužene po kursu na dan uplate i po kursu na dan plasmana kredita, da je tužilac više uplatio po osnovu kursne razlike.

Iz nalaza i mišljenja vještaka, sud je utvrdio da je vještak utvrdio da su tokom utuženog perioda nastale tzv. kursne razlike, jer vrijednost CHF preračunata u KM, na dan isplate kredita nije bila ista tj. nepromjenjiva nakon isplate kredita do dana izrade nalaza, već se vrijednost CHF mijenjala tj rasla.

Na posljetku, sud je utvrdio da se tužena nije ponašala sa pažnjom dobrog stručnjaka, na šta je bila obavezna, budući da ona obavlja finansijsku djelatnost iz koje je zaključen predmetni ugovor, sud je utvrdio da je tužena zloupotrijebila svoj monopolski položaj u odnosu na tužioca čime nije ispoštovala ni ostala osnovna načela obligacionog prava, slijedom čega je za sebe pribavila određenu novčanu korist.

U ovoj pravnoj stvari, sud je utvrdio da je tužena zaključivanjem predmetnog ugovora postupala suprotno propisanim načelima obligacionih odnosa, kao i suprotno konkretnim odredbama Zakona (člana 394 i 1065), budući da je evidentno da je tužena kao finansijska organizacija, znala i morala znati, da predmetni ugovor predstavlja po drugu stranu, "posao visokog rizika", budući da je bilo više nego očekivano (pa samim tim gotovo izvjesno), da će u periodu trajanja kredita strana valuta mijenjati svoj kurs, što je prosta logika stvari, tj. da vrijednost strane valute u momentu plasmana kredita ni teoretski ne može ostati ista u narednom periodu od 16 godina koliko će trajati njegova otplata.

Stoga je za sud nesporno da je tužena (kao finansijska organizacija) već momentom potpisivanja predmetnog ugovora imala saznanja o tome da će, druga strana, tokom trajanja otplatnog perioda, tuženoj vratiti veći iznos novca od iznosa koji je od nje primila (ne uračunavajući u isti i iznose na ime ugovorene i eventualne zakonske zatezne kamate), a koji iznos se upravo odnosi na iznos pribavljen po osnovu tzv. kursnih razlika. Ovakvim postupanjem tužena je po mišljenju suda grubo prekršila propisana osnovna

načela na kojima počivaju dužničko-povjerilački odnosi, jer je iz činjeničnog utvrđenja tokom ovog postupka (do kojeg je sud došao prvenstveno analizirajući pismeni nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke) vidljivo da je tužena, mimo pribavljenog iznosa na ime otplate glavnice i ugovorenih kamata, za sebe pribavila i iznose po osnovu ne usklađivanja kamatne stope sa tržišnim kretanjem Libora i iznose po osnovu kursnih razlika. Dakle, tužena je prekršila načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, ravnopravnosti stranaka, zloupotrijebila je svoj monopolski položaj na tržištu, tako što je u ugovor unijela odredbe koje drugoj strani nanose štetu, budući da je evidentno da je druga strana-tužilac tuženoj trebao vratiti daleko viši iznos od iznosa koji je od nje primio.

Istina, za sud je također nesporno da je tužena postupala po odredbi člana 395 ZOO-a. Međutim, sud smatra da, kada se odredba ovog člana dovede u vezu sa odredbama članova 394 i 1065 ZOO-a, a ove u vezu sa konkretnim predmetnim ugovorom, po mišljenju suda predmetni ugovor je u suprotnosti sa opštim načelima obligacionog prava. Opšte poznata je činjenica da je u našoj državi kurs domaće valute u vezi sa kursom strane valute i to Eurom. Stoga je tužena, imala mogućnosti, ukoliko je željela vezivati iznos kredita za neku stranu (po pravilu stabilniju) valutu, učiniti to u odnosu na Evro, kao daleko stabilniju stranu valutu, kod nas. Tužena to nije učinila, već je uzela za referentnu drugu stranu valutu, švajcarski franak. Na ovaj način, tužena je tužiocu stavila na teret dvije promjenljive kategorije - promjenljivu kamatnu stopu i promjenljivu stranu valutu, što se u finansijskoj teoriji i praksi smatra izuzetno rizičnim finansijskim poslom. Ovakvim postupanjem, tužena je svu neizvjesnost ekonomskih tokova stavila na teret drugoj strani, što po mišljenju suda odaje zloupotrebu ugovornih odredaba u korist tužene, a na štetu tužioca.

Slijedom navedenog, sud je u rješenju ovog spora, dao primat propisanim opštim načelima, koja predstavljaju temelje obligaciono-pravnih odnosa, te pojedinačnim odredbama članova 394 i 1065, ovo posebno kod utvrđenja da je tužena na specifičan način primijenila odredbu člana 395, ugovaranjem da se otplata kredita vezuje za iznos u KM, po kursu strane valute preračunato u KM na dan uplate rate, čime je dovela do toga da u otplatnom periodu nastanu kursne razlike koje drugu stranu stavljaju u nepovoljniji položaj, jer druga strana vraća tuženoj viši iznos od dobijenog.

Navedeno se da primijetiti i iz odredbe ugovora kojom je tužena zatražila da se druga strana saglasi da neće tražiti promjenu ugovora zbog promijenjenih okolnosti, koja odredba ugovora je po mišljenju suda nezakonita. U tom smislu, tužena je znala i morala znati da će u narednom periodu od 16 godina koliko će trajati otplata kredita, prostim logičkim rezonovanjem morati doći do nekih promjena okolnosti, posebno cijeneći činjenicu da se radi o finansijskim tokovima koji su uvijek neizvjesni tj. svakako nisu strogo predvidljivi.

Kako je sud utvrdio da je tužilac tužbeni zahtjev u svemu postavio u skladu sa nalazom vještaka, to je isti usvojio u cijelosti.

Na iznos glavnog duga, sud je tužiocu dosudio i zakonske zatezne kamate, obračunate za utuženi period, u skladu sa odredbom člana 277 ZOO-a.

Na osnovu navedenog, sud je riješio kao u dispozitivu, u skladu sa odredbama članova 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16,18, 21, 210, 394 i 1065 Zakona o obligacionim odnosima («Službeni list SFRJ» br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, »Službeni list SRJ» br. 31/93 i «Službeni glasnik RS» br. 17/93, 3/96 i 39/03), u vezi sa odredbom člana 175 Zakona o parničnom postupku («Službeni glasnik RS» br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13).

Rješavajući po zahtjevu tužioca za naknadu troškova postupka, postupajući po odredbi člana 386 i člana 396 ZPP-a, polazeći od činjenice da je tužilac uspio u sporu, to mu je sud dosudio iznos od 1.763,60 KM, a koji se sastoje od sastav tužbe 160,00 KM, zastupanje na pripremnom ročištu 13.12.2016. godine 160,00 KM, zastupanje na glavnoj raspravi 14.02.2017. godine, paušal 120,00 KM, nagrada za vrijeme 120,00 KM mi zastupanje više stranaka u postupku 360,00 KM , PDV 183,60 KM, te taksa na tužbu 50,00 KM troškovi vještačenja 350,00 KM i taksa na presudu u iznosu od 100,00 KM.

Sud nije moga prihvatiti iznos takse na presudu od 50,00 KM nego je shodno visni spora sud odredio taksu na presudu u iznosu od 100,00 KM pa je zato ukupan iznos troškova 1.763,60 KM a ne 1.713,60 KM kako je to predloženo u specifikaciji troškova.

SUDIJA

[redacted]

Pouka o pravnom lijeku
Protiv ove presude dozvoljena je žalba, Okružnom sudu u Banja Luci, putem ovog suda, u roku od 30 dana od dana dostavljanja iste.